

ἀνακλαδισμάρα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακλάδισμα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άρα. Ὁ σχηματισμός κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ὀνο-

στικῆς.
Ἀνακλαδητό, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Πήγαινε νὰ πέσης,
θὰ εἶσαι καλά, ὅλο ἀνακλαδισμάρες ἔχεις Κορινθ.

ἀνάκλαδο τό, Κωνπλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. κλαδί.
Τὸ πλάγιον μέρος βουνοῦ (τὸ οἶονεὶ ὡς κλάδος ἐκτει-
νόμενον): Φρ. Παίρνω τ' ἀνάκλαδα (πλανῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
ἀκόπως ἔνεκα μεγάλης στενοχωρίας. Συνών. φρ. παίρνω
τ' ἀνάπλαγο). Συνών. ἀνάπλαγο, πλαγιά.

ἀνακλαῖστε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλαῖσκούμενε, δι' ὁ ἰδ. ἀνακλώ.
Ὁ ἔχων ἀνασυρμένας τὰς χειρίδας. Συνών. ἀνα-
σκούμπωμένος (ἰδ. ἀνασκούμπώνω).

ἀνακλαίω Λεξ. Βλαστ. ἀνεκλαίω Κρήτ. Μετοχ.
ἀνακλαμένος Λεξ. Βλαστ. ἀνακλαημένος Ζάκ. Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀνακλαίω.
Κλαίω ἔνθ' ἀν.: Φρ. Ἀνεκλαίει ὁ καιρὸς (εἶναι πρὸς
τὴν βροχὴν) Κρήτ. Μετοχ. ἀνακλαημένος = ὁ πρὸ ὀλίγου
κλαύσας καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους, ἀρτί-
δακρυς Ζάκ. Κρήτ. Συνών. κλαμένος (ἰδ. κλαίω).

ἀνακλαουρίζω Δ.Κρήτ. ἀνεκλαουρίζω Α.Κρήτ.
ἑνεκλαουρίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλαουρίζω.
Κλαίω γοερῶς ἔνθ' ἀν.: Εἶδά ᾗχεις καὶ ἑνεκλαουρίζεις
καὶ σοῦ ᾗροικοῦνε κ' οἱ -ῖ- ἄνθρωποι; Σητ.

ἀνακλαούρισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεκλαούρισμα Α.Κρήτ.
ἑνεκλαούρισμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλαουρίζω.
Κλαυθμὸς γοερὸς ἔνθ' ἀν.: Πάψε τ' ἀνεκλαούρισμα νὰ
μὴ ᾗροικοῦνε οἱ -ῖ- ἄνθρωποι! Α.Κρήτ.

ἀνακλαρίζομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) κ. ἄ.
ἀνακλαρίζομαι Πελοπν. (Κυνουρ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλαρίζομαι ἢ κατ'
εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. κλαρί. Πβ. ἀνακλαδίζω.

Ἐκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος μετὰ τινος ἐντάσεως
ἔνεκα νοσηρᾶς καταστάσεως ἔνθ' ἀν.: Σὲ εἶδα ἀπὸ χτὲς ποῦ
ἀνακλαρίζόσουνα, ποῦ θὰ θερμαθῇς Ὀλυμπ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀνακλαδίζω Π.

ἀνακλάρισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλαρίζομαι.
Ἀνακλαδητό, ὁ ἰδ.: Μοῦ ᾗρχονται ἀνακλαρίσματα.

ἀνακλαρώνω Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλαρώνω.

Ἐκφύω βλαστούς: Παροιμ.

Ἀνακλάρωτσεν ἡ βρούβα, | θέλει κι ὁ σφογγὸς γιουναῖκα
(ἐπὶ τοῦ οὐδενὸς λόγου ἀξίου, ἐπιζητοῦντος δὲ νὰ ἐπι-
δειχθῇ).

ἀνάκλασμα τό, ἀμάρτ. ἀνέκλασμα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλάζω, δι' ὁ ἰδ. ἀνακλώ.

Στροφὴ, μετάβασις τῶν προβάτων ἀπὸ τῶν πεδινῶν
μερῶν εἰς τὰ ὄρεινά.

ἀνακλαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκλαστός Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλώ.

Καμπύλος, κυρτός: Ἀνεκλαστό πρικούρι.

ἀνάκλημα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνάκλεμα Καλαβρ.
(Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλώ.

Ἡ ραφὴ κρασπέδου ἐνδύματος. Συνών. στρίφωμα.

***ἀνακλονητό** τό, ἀνακλανητό Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλονεῖμαι, δι' ὁ πβ. ἀνακλονίζω.

Ἡ ἔνεκα ἀτονίας ἢ κοπώσεως ἢ νοσηρᾶς καταστάσεως
ἐκτασις μετ' ἐντάσεως τῶν μελῶν τοῦ σώματος: Γὰ δὲς
τὸ παιδί τί ἀνακλανητό ποῦ ἔχει-ποῦ κάνει! Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀνακλαδητό.

***ἀνακλονητούρα** ἡ, ἀνακλανητούρα Πελοπν. (Λα-
κων. Μάν.) ἀνακλητούρα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακλονητό καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούρα. Τὸ ἀνακλητούρα κατ' ἀπλολ.

*Ἀνακλονητό, ὁ ἰδ.: Μ' ἔπασσε ἀνακλανητούρα.

***ἀνακλονίζω**, ἀνακλανίζω ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ.
38 Μέσ. ἀνακλονίζομαι Πελοπν. (Κυνουρ.) κ. ἄ. ἀνακλα-
νίζομαι Ἀντικύθ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάμ. Καρδαμ. Μάν.
Τριφυλ.) κ. ἄ. ἀνακλανίζομαι Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.
Λακων.) ἀναγκλανίζομαι Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνακλα-
νειέμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κλονίζω. Πβ. καὶ
μεταγν. ἀνακλονῶ. Τὸ ἀνακλανίζω κατ' ἀφομ.
ἐξακολουθητικῇ.

1) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἔνεκα
κοπώσεως, ἀτονίας ἢ νοσηρᾶς καταστάσεως (διὰ τὴν σημ.
πβ. τὸ μεσν. κλόνος ἐν Διαθ. Νίκων. τοῦ Μετανοεῖτε ἐν
Ν. Ἑλληνομν. 3 (1906) 212 «κατείργαστο γὰρ ἡδὴ ἅπαν
τὸ σῶμα τῇ ἀσιτίᾳ καὶ τῇ παρατάσει τοῦ κλόνου») Ζάκ.
Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάμ. Καρδαμ. Κυνουρ. Λα-
κων. Μάν. Τριφυλ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Τί ἀνακλανίζεσαι
ἔτσα; Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακλαδίζω Π. β)
Ἐκτείνω, τεντώνω ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ὅσο ζύγωναν
τὰ βόδια ᾗς τὸ μακελλεῖο... τόσο ἀνακλάνιζαν τὰ κεφάλια τους
καὶ τοὺς σβέρκους καὶ φούσκωναν. 2) Προεκτείνω τὸ
σῶμα καὶ τὰς χεῖρας διὰ νὰ φθάσω τι εἰς ἀπόστασιν ἢ
ὑψηλὰ κείμενον Ἀντικύθ. Κύθηρ.

***ἀνακλόνισμα** τό, ἀνακλάνισμα Κύθηρ. Πελοπν.
(Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλονίζω.

*Ἀνακλονητό, ὁ ἰδ.

***ἀνακλονισμός** ὁ, ἀνακλανισμός Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακλονίζω.

*Ἀνακλονητό, ὁ ἰδ.: Ὅλη τὴ νύχτα εἶχα ἀνακλα-
νισμό.

***ἀνακλύζω**, ἀγκλύζω Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεταγν. ἀνακλύζω = κυμαινομένη ὁρμῶ, ἐπὶ
θαλάσσης. Περί τῆς συγκοπῆς τῆς ἀνά ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν
Ἀθηνᾶ 43 (1931) 70 κῆξ.

Διαλύω, ἀραιώνω τι δι' ὕδατος: Ἐγκλυξεν τὸ ξύγαλαν
κ' ἔφαεν (ξύγαλαν = γιαιούρτι).

ἀνακλώ ἀμάρτ. ἀνεκλώ Κίμωλ. Σίφν. ἀνακλάζω
Καλαβρ. (Ροχούδ.) Σίφν. Τήν. ἀνακλάζ-ζω Καλαβρ.
(Χωρίο Βουν.) ἀνακλίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ.
ἀνακλαῖσκούμενε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀνακλώ = λυγίζω, κάμπτω.

1) Κρασπεδώνω ἔνδυμα Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ.
Χωρίο Βουν.) Συνών. στριφώνω. 2) Διπλώνω, τυ-
λίσσω Τήν.: Ἀνακλάζω τὰ ροῦχα. Συνών. τυλίγω. β)
Μέσ. ἀνασηκώνω, ἀνεβάζω τὰς χειρίδας μου Τσακων.

